

Mýtus o Mínotaurovi

Kdysi dávno byli obyvatelé řeckého města Athény stíženi velkým neštěstím. Museli pravidelně posílat na ostrov Kréta sedm dívek a sedm mladíků jako potravu pro Mínotauro, obludu, která měla tělo urostlého člověka, ale hlavu býka. Nikdo se neodvážil tomuto nařízení protivit. Jinak by Athény srovnaly se zemí vojska krétského krále Mínoa.

Když se blížil čas vyplutí lodi, vyprchala z lidí všechna radost: bude to snad můj syn, kterého už nikdy neuvidím? Přijdu snad o svou dceru? Copak se nenajde nějaký ušlechtilý zachránce? Proč s tím náš král něco neudělá?

Athénský král měl také syna. Jmenoval se Theseus. Nabídl se, že bude jedním z mladíků, zachrání čest svého otce a snad také nad obludou zvítězí. Nerad se s ním král loučil. Když loď odplula, ještě dlouho za ní pohlížel se slzami v očích.

Na Krétě byli mladíci a dívky dobře přijati a z rozkazu krále Mínoa dobře pohoštěni. Vždyť jsou to poslední dny jejich života, říkali si všichni. O nově příchozí, hezké a mladé lidi jevila zájem také králova dcera Ariadna. Zvláště ji zaujal Theseus. Na první pohled se do něj zamilovala. Přistoupila k němu a zeptala se: „Kdo jsi?“

Když Theseus dívku spatřil, na chvíli oněměl kvůli její kráse. Pak pravil: „Jsem Theseus, syn athénské krále. Buď se stanu jednou z obětí Mínotauro, nebo jej přemůžu a všichni budeme volní.“

Dívka soucitně odpověděla: „Jsi velmi statečný. Ještě nikomu se to ale nepodařilo. Mínotaurus bydlí ve velkém labyrintu, který pro něj byl postaven. I kdyby se ti podařilo nad ním zvítězit, nenalezneš cestu zpět.“

Ještě dlouho si pak povídali, takže mezi nimi ještě více vzrostlo porozumění a vzájemná náklonnost. Než se rozloučili, vtiskla Ariadna Theseovi do ruky krátký meč a velké klubko niti. „Budeš-li cestou labyrintem odvíjet nit, a podaří-li se ti nad Mínotaurum zvítězit, pomůžete ti nalézt cestu zpět ke mně.“ Ráno se Theseus přihlásil, že bude první obětí Mínotauro. Za doprovodu celého města se tedy vydal k labyrintu. Vojáci odvalili těžký kámen, který uzavíral vchod a zevnitř zavanul chladný zatuchlý vzduch. Theseus odvážně vykročil kupředu. Po pár krocích jej obklopila tma, kterou jen matně rozhánělo světlo pochodně. Odněkud z hloubky se ozval podivný řev, až se mladík zachvěl. „Co mě to jen napadlo, pustit se do takového bláznovství?“ hořekoval Theseus. Tu si vzpomněl na krásnou Ariadnu a začal odvíjet klubíčko niti, které od dívky dostal. Tmavými vlhkými chodbami se sunul vpřed. Ušel už mnoho stovek kroků, takže z klubka niti mu zbýval jen malý kousek smotaného vlákna. Najednou se zdi labyrintu rozšířily a on se ocitl ve větším prostoru, který nedokázalo světlo pochodně nasvítit zcela. Než se stačil trochu rozhlédnout, pohnul se před ním veliký stín. Tak tak stačil uskočit před velkými rohy obávané obludy. Rychle vytasil svůj meč a statečně odrážel útoky Mínotauro. Ten měl ale nad Theseem navrch. Byl uvyklý temnotě, a i když útočil na statečného mladíka v předklonu, převyšoval jej. Mohl útočit jak ostrými rohy, tak také silnými pažemi. „Jen silou tu obludu neporazím. Musím vymyslet nějakou lest!“ blesklo Theseovi hlavou.

Zkusíte Theseovi poradit?

... Dostal se šťastně ven a byl všemi nadšeně vítán. Nejvíce ze všech se ale radovala princezna Ariadna. Král poděkoval Theseovi za zabití netvora a zrušil povinnou každoroční oběť.